

Řeknu vám, kdyby se na vás
stále někdo takto díval,
na každém rohu,
líbilo by se vám to? (Ne.)
Jak to,
že to lidi nevědí?
Nevadí mi,
když jiní lidé, především
obsluha v restauraci,
musí dívat,
sledovat zákazníka –
je to jejich práce, jistě.
Ale ne takto.
Myslím, že nemohl
věřit svým očím,
proto stále...
Protože jste tam
ze mě už
udělali něco,
když jsem přišla.
Och, dobře,
že není kuchař, víte.
Jinak
bych neměla k jídlu nic.
Uvařil by mě!
Takže víte, co myslím.
Já nemohu jít nikam.
Nemohu jíst ani
v restauraci mých žáků.
Dnes jsem ale byla
trochu chytřejší,
protože bratr mi
ukázal meditační
místnost nahoře.
Řekla jsem: „Dobrá,
vezmu jídlo nahoru.
Najíme se jen dva.“
Och, to je lepší,
ano, vypadá to lépe.
Včera jsem ještě nevěděla,
že mají
samostatnou místnost nahoře,
jinak bych běžela –
letěla bych!
Je hrozné tam sedět
minimálně půl hodiny
s lidmi, kteří na vás zírají.
On nebyl jediný,
ostatní žáci taky,
ale ne tak moc, jako on –

a žáci vypadali
trochu jinak.
Věděla jsem to hned.
Věděla jsem, že on je jiný.
Dokonce mi řekl:
„Všichni jsou žáci.“ Možná
v minulém životě – ne tady!
Tento život ještě ne,
to poznám.
Protože
hodně lidí zíralo –
on nebyl jediný.
On je ale kapitán,
má právo zírat.
Dělají to
v restauraci, že?
Normálně ale,
to dělají trochu,
a pak běhají kolem,
nehledí takto
přímou na vás
a hodiny, do konce,
víte?
Včera
se skutečně nemohl pohnout,
jak tam byl zmrazený.
Myslela jsem si, že je
zmrzlina nebo něco,
přímou z mrazáku.
Byla jsem velmi, velmi
trpělivá, velmi trpělivá.
Nemáte ponětí, jak
musím toto všechno snášet
kvůli jeho lásce, nebo pro
náklonnost majitele, cokoliv.
Jen jsem se cítila tak...
Jako nějaké dítě, víte,
„Sedni si sem. Sed', jez, jez!“
Sněž všechno –
I když je to velmi sladké!“
Po tomto si myslím,
že už bych nechtěla žádné
sladké, protože to stačilo,
vše bylo v tom.
Nicméně, to je taky velmi
chytrý způsob, protože
většina lidí jí po jídle
sladké, že? (Ano.)
Tak proč prostě nedáme
dovnitř sladké,

aby to bylo najednou?
Ušetřilo by to hodně potíží,
že? Ano, proto
nechodím často
do restaurací žáků.
Ne proto,
že vás nepodporuji,
ale nemám ráda ten povyk.
Nejsem ráda „speciálním
hostem“ ve vaší restauraci.
Všichni na mne zírají
a pak dělají vše naopak.
Například, když mě ona vidí
řekne:
„Och, m-m-moje Mistryně,
u-u-u-uvařím pro Vás!“
A všichni ostatní jsou
taky n-n-n-nervózní –
z-z-z-zaručeně!
Teď máme
hodně restaurací
žáků.
Já tam ale velmi zřídka
zavítám.
Mnoho, mnoho
dalších restaurací.
Je jich v Taipei hodně,
ale sotva tam zajdu,
nechodím tam.
Vím, že je tam čistěji
a víc požehnání –
ale já nechci
tento druh „požehnání“.
Ano, máte pocit,
že všichni věnují
veškerou pozornost vám
a pak vám
způsobí špatné trávení.
Proto
když nepřijdu do vašeho
domu nebo kde bydlíte
nebo kde podnikáte
nebo do vaší restaurace,
je to proto, že nechci
působit potíže vám
a taky sobě.
„Pupek světa“,
víte, přicházím
a všichni běhají kolem vás.
Někteří lidé si myslí,

„to je dobré“.
 Myslíte si, že je to dobré?
 Když někam vejdete,
 lidé řeknou:
 „Páni! To je Nejvyšší
 Mistryně Ching Hai!“
 Takže v dnešní době,
 když jdu ven, nosím
 jiné oblečení,
 víte? – velmi obyčejné –
 jako posledně, když jsme
 byli na Taiwanu (Formóze),
 musela jsem se převléct,
 za kuchařku,
 měla jsem oblečení
 a zástěru a všechno,
 a musela jsem...
 protože jsem chtěla vidět,
 jak si to užívají.
 Jak se prochází centrem, ne?
 Bylo tam kolem sedmi
 nebo osmi tisíc lidí
 a já jsem chodila
 a mluvila s nimi,
 chtěla jsem to vidět,
 chtěla jsem být
 jednou z nich,
 ale nikdy nemohu být.
 Kamkoli jdu,
 dělají velký povyk
 a pak tam všichni
 běží
 a vytvoří zácpu.
 Proto strážci
 musí jít a proplouvat
 v „moři lidí“
 a vytvořit cestu
 a dělají hodně potíží.
 Proto se někdy
 převléknu
 a jdu mezi ně,
 chodím velmi rychle.
 Protože, kdybych se zdržela
 o jednu vteřinu,
 podívali by se na mne
 a věděli by. „Och! Och.“
 Ano, co? (Utekla byste.)
 Ano, běžím hned pryč,
 protože by mě okamžitě
 viděli!

Jsem tady přikrytá,
 víte?
 Víte, když vaří,
 přikrývají si obličej,
 zakrývají si vlasy,
 všechno, až sem,
 a máte brýle, že?
 A zakryjete si
 ústa až sem –
 a rukavice,
 a vepředu zástěru.
 Nosím vysoký límec,
 jako toto, víte.
 Volán.
 Obleču se obyčejně,
 a jsem všude od mouky,
 proto jsem šla velmi rychle.
 Když jsem někoho mījela,
 když se mi náhodou někdo
 podíval do očí,
 hned věděl.
 Jak to?
 Nemohu se zastavit
 a předstírat, že se dívám, nic.
 Musím jen proplouvat jako
 UFO, víte, UFO. Je to tak.
 Jinak by to věděli!
 Řekli by:
 „Och! Mistryně!“
 a pak
 by stovky lidí říkalo:
 „Och, Mistryně!“
 A skončila bych, moje práce
 by nebyla nikdy hotova.
 Musím chodit velmi rychle –
 a jen jeden nebo dva to vědí.
 Následují mě, ale
 nemohou být blízko,
 protože kdyby je viděli
 vedle mě, věděli by.
 Šli by společně
 takto.
 Okamžitě by věděli,
 kdo je kdo.
 Proto si netroufám jít
 s nikým.
 Musím se donutit,
 víte, a žádná
 ochranka, nic.
 Nemohu si ani dovolit,

aby o tom strážci věděli.
 Kdyby to strážci věděli,
 všichni by to věděli, protože
 by vytvořil potíže,
 všechny by odstrkoval
 a pak by všichni věděli,
 kdo je ta „kuchařka“.
 Protože, kdyby se dívali
 déle, než jednu vteřinu,
 hned by mě poznali
 a pak by mě poznal každý.
 Jakmile by mě
 poznali,
 letěla bych, víte?
 Prchala bych mezi lidmi.
 Jsem velmi malá,
 proto, kdybych běžela
 mezi „obry“,
 už by mě neviděli.
 To je jediný způsob,
 ve skutečnosti, někdy
 se mezi lidi, mezi vás
 dostanu, nepovšimnuta.
 Jinak by
 pro mne bylo velmi těžké
 zjistit, jak se máte
 a jak si to spolu
 užíváte
 v centru
 nebo na setkání.
 Takto se taky
 přestrojujeme
 v tomto světě, že?
 Proto se neztotožňujte
 s těly,
 které nosíte,
 a nemyslete si,
 že nejste nic, nemyslete si,
 že jste obyčejní,
 nemyslete si, že jste jen
 lidské bytosti:
 nejste.
 Nejste
 lidské bytosti,
 jste „fazole mungo“!
 Snažte si to zapamatovat.
 Snažte si vzpomenout
 na svůj původ, protože
 my nejsme oblečení,
 které nosíme.

Například, když budu mít na sobě jiné oblečení, stejně mě poznáte, že? Když budete mít trochu času, poznáte mě, jako lidi v Miaoli, když jsem kolem procházela v zástěře s maskou a se vším. Stejně mě poznali. Kdyby měli ještě jednu vteřinu, poznali by mě. To jsem zažila, proto jsem musela rychle utíkat. Dokonce i děti, vás hned poznají. Nevím, jak! Jsem celá zakrytá moukou a maskou a vším. A vlasy, vše je při vaření zakryto, víte, kuchařský oděv, ano. Vše je zakryto a nerozeznáte tlustou od štíhlé, to nemáte žádnou postavu, a stejně mě poznali. Když jsem se jim podívala do očí, hned mě poznali. Podobně my si taky musíme dát čas na to, abychom rozpoznali sebe. Podívat se do svých očí. Podívat se do skutečného oka člověka v nitru a pak se poznáme. Neztotožňujte nás s oblečením, oděvem z masa, který nosíme nebo s činy, které každý den děláme, protože cokoli děláme,

dělá to jen naše tělo a mozek to zaznamenává. Ta skutečná osoba uvnitř nic nedělá. Skutečná osoba nikdy nic nedělá, ano? Jako svědek, používáme tento nástroj jen k dívání. On s tím stavem dovede toto. On s tím stavem dovede tamto. To je vše, jen pro zábavu. Jako my, někdy řídíme... Bagr, dobrá. Řidič je uvnitř, ale jeho ruka je prodloužená. Takže používá jeho mechanickou ruku, vyrobenou z kovu a je velmi dlouhá, silná a velká, ano? Je to jako jeho vlastní ruka a on používá jen volant nebo nějaký technický knoflík někde, a pak s tou rukou manévruje, vypadá to jako ruka, ale není to jeho ruka. Ale bez něho by ta ruka nepracovala a on ji využívá na práci. Někdy je ale ta ruka zničená, a on to chtěl udělat takto a ono to dělá jinak. Proto ji pak musí dát opravit. Takže, když my meditujeme, taky opravujeme tento tělesný nástroj, aby dobře fungoval, jak potřebujeme, my, majitelé tohoto domu. Ale nevádí, když nefunguje dobře. Je to v pořádku,

je to stejně nástroj. Musí se někdy pokazit, ano? Musí někdy fungovat špatně, to ale neznamená, že je to vždy naše chyba, ano? Když tedy rozpoznáme sami sebe, tím, že budeme medítovat, s naší vlastní moudrostí, nebudeme se už ztotožňovat s úspěchem nebo neúspěchem, ano? Proto jsme volni od karmy (odplaty). Jsme volni od odplaty, ať dobré nebo špatné. Ano? Když se auto pokazí a prodloužená ruka... kovová ruka se rozbije a udělá nějakou chybu, myslíte si, že jste udělali tu chybu vy, jste za to zodpovědní? Ne. Nejhorší je, že do toho dáte nějaké peníze, neopraví to, nebo koupit nový, to je vše. Koupit nový, jako když zemřeme, přestali jsme fungovat v tomto nástroji, našli jsme si lepší, ano? Nejsme za nic zodpovědní. Pamatujte si to, ano? Ale i když vám to všechno povídám, nemůžete si pomoci a cítíte se vinni, když si myslíte, že jste udělali něco špatně podle normy lidí, lidských zákonů, ne podle Nebe. Vy nikdy nevíte, co Nebe chce aby jste udělali. Proto vše, co tady děláte – špatné nebo dobré – je to posuzováno podle lidské normy.

Proto
nemůžete nikdy vědět,
je-li to skutečně dobré
nebo špatné.
Nikdy neznáte
nařízení Nebe,
jaké je.
Proto musíme
meditovat, ano?
Buďte uvnitř silní
a buďte chytří a moudří
a pak to můžeme cítit
nebo můžeme
vidět příčinu a následek,
můžeme vidět
že to není naše chyba,
že to neděláme my,
že to dělá něco jiného.
Nebo to někdy
můžeme dokonce řídit.
Někdy to dokonce
nechceme řídit.
Jako když hrajeme šachy,
víte?
Používáme šachové figurky,
jen aby se pohybovaly, ano?
Je jedno, jestli
ztratíte nebo vyhraje,
je to jen iluze, ano?
Oba, ten kdo prohrál
i vítěz možná
zítra společně zemřou
během automobilové nehody
a pak vše zapomenou, ano?
Kde jsou teď
všichni ti
nejlepší lidé
nebo nejhorší lidé
tohoto světa? Zemřeli.
Nemusíme se cítit
zodpovědní za naše
selhání nebo náš úspěch,
děláme ale vše
podle naší nejlepší znalosti,
s nejlepším záměrem,
že to děláme
pro dobro, pro
prospěch ostatních.
Nebo to děláme,
že to v tomto okamžiku

musí být uděláno.

To je vše, ano.

Jako když vyděláváme

peníze pro rodinu,

to musíme dělat.

To není skutečně

nic „velkého“.